

[Henning Rasmussen]

Fru Mimi Jakobsen ved, at det ikke er alt det, CD har foretaget sig for at være venlig i forbindelse med finanslovforhandlingerne, vi er begejstrede for. Derfor lytter vi naturligvis ekstra interesseret, når fru Mimi Jakobsen tager ordet i debatten i dag. Vi har selvfølgelig dér specielt hæftet os ved det, der blev sagt om, at man ikke skulle regne med CD's medvirken i et ideologisk privatiseringsfelttog, sådan forstod jeg det.

Derfor er jeg fristet til at bede fru Mimi Jakobsen om en uddybning af det, der dér blev sagt. Betyder det, at CD generelt eller næsten generelt vil afvise, at overskudsgivende, godt fungerende statsvirksomheder skal sælges – jeg kunne også sætte navne på, men det er nok for tidligt? Men det er altså en sag, vi vil interessere os meget for, og hvor vi ville være meget interesseret i, hvad CD siger om det.

Jeg syntes også, det var udmærket, at CD ikke ville tage stilling med hensyn til, hvem der ikke ville forhandle – Socialdemokratiet eller regeringen. Jeg skal ikke gentage det indlæg, jeg kom med i går på dette punkt, men bare sige som den, der var med ved samtlige forhandlinger, at fremstillingen var korrekt. Man ville gerne tale med os, når det drejede sig om arbejdsløshedsdagpenge. Det havde vi og regeringen en interesse i. Man ville ikke tale med os om medicin på andre vilkår end regeringens. Vores alternative forslag kunne hverken helt eller delvis bruges. Man ville ikke, som hr. Lykketoft var inde på det tidligere, tale med os om kon-tanthjælp på vilkår, som vi kunne acceptere, og man ville ikke tale med os om andet end udskydelse af hjemmehjælpen.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Hr. Behnke spurgte mig, om folk ville købe en lang række ydelser, der blev nævnt, hvis de selv skulle betale. Det kunne jeg i og for sig besvare meget kort: Ja, det ville man sikkert, hvis man havde råd. Men da alle ikke har råd, så har vi indrettet os med det, der hedder et samfund, hvilket betyder, at man fordeler det således, at alle er med til at betale til skolerne, alle er med til at betale til hospitalerne, uanset at man ikke – bank under bordet – ligger på hospitalet lige i øjeblikket eller har børn i skolen for tiden.

Det er det, der hedder et samfund, og det er, fordi vi ikke hver kan have vores skole – så ville der blive nedlagt endnu flere skoler – og fordi vi

ikke hver kan have vores hospitalsdrift osv. Så viseligt er det indrettet, hvis man har et samfund. Det betyder, at der er nogle, der er villige til at betale, sådan at andre også kan få råd til at få nogle ydelser. Og så er der nogle, der bruger dem, og andre, der ikke bruger dem.

Til hr. Henning Rasmussen må jeg sige: Ja, salg af overskudsgivende virksomheder, det ved jeg i og for sig ikke. Det kommer jo an på, hvad der er tale om. Hvis der nu var tale om, at man delvis ville sælge aktier, altså bevare en aktiemajoritet, men sælge nogle aktier, så kunne det godt være, det var en god idé, hvis man f.eks. kunne påvise, at en eller anden statsvirksomhed kunne få nogle nye muligheder, som den ikke har i dag inden for det offentlige. Nu tænker jeg ikke på ledelse og alt det dér, for jeg har sagt, at jeg ikke tror ret meget på, at det bliver mere effektivt af at blive privat, men der kunne være nogle muligheder for eksport eller lignende. Jeg ved ikke, hvad det er, regeringen præcis har i tankerne, og finansministeren må jo være den, der skal fremsætte forslagene; det er ikke CD's programpunkt.

Men jeg siger: Der kunne være nogle argumenter for det. Også selv om en enkelt virksomhed gav overskud, kunne der være nogle andre argumenter for det. Men jeg kan dårlig forholde mig til det, når jeg ikke har set den konkrete sag. Så nemt er det, eller rettere: så svært er det.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Behnke har åbenbart en hel samling af eksempler på, hvad offentlige ydelser koster. Jeg vil gerne bidrage med ét mere.

Folkeskoletiden koster ved hurtig hovedregning ca. 300.000 kr. pr. barn. Hvis det nu var sådan, at det offentlige ikke gik ind i den opgave, hvis det ikke var noget, vi var fælles om at sikre, og hvis forældrene selv skulle betale 300.000 kr. for, at deres børn kunne komme i folkeskole, så var det nok ikke alle, der ville gøre det. Det ville nok højst være halvdelen af børnene i Danmark, der så fik en folkeskoleuddannelse, og så er det store spørgsmål til hr. Behnke: Ville det være et fremskridt?

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Jeg vil gerne beklage over for formanden, at